

Kirjoituksia koulutuskokemuksista -kilpailu

KURSSILLA

Globalisaatio, eli taloudellinen ja yhteiskunnallinen murrosvaihe, opettaja selvittää. Mitä nyt taas tuosta klopalisaatiosta, siitähän rummutetaan jatkuvasti työnantajan viikotiedotteissa, opettaja voisi kertoa välillä jotain konkreettista. Miten luottamusmiehet saavat riivit kuntoon, perseet penkkiin ja lasku kapitalistille, siitä aikuisten pitää saada tietoa.

Mutta mitä?

Täällä jatketaan samaa linjaa kuin työnantaja, käppyrää käppyrän perään. Ei meille kuulu se, että maailmalla on talouden taantuma tai muu, meitä kiinnostaa vain oma työpaikkamme.

Itse me leipämme tienaamme, teemme jalostavaa työtä, ja saamme siitä palkkaa. Ammattiyhdistysliikkeen tehtävä on kouluttaa väkeään suojaamaan savutetut etunsa ja hankkia niitä lisää, mitä sillä on tekemistä esimerkiksi Euroopan bruttokansantuotteen kanssa, ei mitään.

– Opettaja taitaa olla työnantajan miehiä, on vähän sensuuntaisia kalvoja mukanaan. Töitä ollaan tehty pirusti viimeajat, mutta äijän kalvot kertovat talouden laskusta, taitaa olla naapuripitäjässä huonot urakkakäyrät, joita se nyt koittaa parantaa, ajattelen oppitunnilla.

– Oikeasti nuo luvut eivät edes pidä paikkaansa, provosointia joka sana, valta pois työläiseltä, se kai niillä on tarkoitus, valistan jo kaveriakin.

En olisi kyllä uskonut liiton kurssikeskuksen kertovan tuollaisia. Vai muka kurssilla, lakkopuuhista ei tietoaakaan, ei tällä pelillä taloutta korjata, hyvä jos samassa pysytään.

Viikko on takana, minulle on jo selvinnyt, että töissä tekemäni jalostustyö on jäänyt kehityksen jalkoihin. Opin lukemaan tietokoneella tehtyjä käppyröitä, kohta teen ja korjailen niitä itse.

1990 luvun puolivälissä on ”sakemani” pyyhkäissyt tuottavuuskehityksessä ohi, vielä on silti meikäpoijjaalla hommia riittänyt. Jäi kuitenkin asia vaivaamaan, kilpailijan pilari on komeamman näköinen, kuin meikäläisten. Tarttis varmaan tehdä jotakin.

– Mitä ay-liike voi tehdä, jotta tuottamamme kauhuskenaario ei toteudu, opettaja kysyy. Ske-naariolla hän tarkoittaa ennustetta tulevaan, ol-

Unimies Sami Aro, taustalla Porin entinen Finlayson

laan sekin opeteltu tekemään.

Kysymyksessä onkin pohdittavaa, onneksi ei tarvitse ”maallikkona” täällä nyökkäillä. Vähän viisaampana voi jo laittaa kampoihin, kun tietää talouslukujen merkityksistä ja taustoista.

– Johtamiskulttuuriin on panostettava, ehdotan.

Opettaja nyökkää, ja kelpuuttaa ehdotukseni miellekarttaan, jota juuri luomme taululle. Sinne se sana sulautuu muiden ehdotusten joukkoon, on kuin yksi silmäke suuressa suussa.

Minä pohdin ja työstin asiaa muutaman päivän, ja opettaja nyökäten kirjoitti sen taululle, ei turhia kiitellyt.

– Huonosta johtamisesta me ollaan oltu jumalite lakossakin, eikä opettajalle asia ole juuri mikään, kyllä toi mun ajatus kattaa kaiken, ajattelin.

Pidin kuitenkin turpani kiinni ja opettelinkin kuuntelemaan muitakin.

– Aika hyvän argumentin heitti oppilastoveri väitteelleen, taitaa olla viisaampaa kuunnella loppuun saakka, ajattelin. Kerron asian sitten omana työpaikallani ja parannamme sillä vähän työturvallisuutta, kyllä täällä näköjään jotain oppii.

Teollisen toiminnan kannalta jalostusasteen on oltava riittävän korkea, että Suomi on maailman

laajuudessa mittakaavassa korkeamman palkkatason maa. Näin alkaa harjoitustyöni referaatti. Kirjoitin lyhennelmän pomoa varten, että hän saa merkata palkkaperusteeni kirjaansa, väitti, että olen täällä lomailemassa.

Oppia täällä ollaan saamassa, kateellisen panettelua, ei työnjohtaja tiedä edes mikä on globaalisaatio.

Jalostusasteesta on puhuttu työpaikallamme paljon, kerran opetin jopa insinööriä.

– Jalostusaste on liian korkea, koska kupari-ahio sulaa uuniin, totesin. Hän piti asiaa itsestään selvänä. Täytyykin selvittää asia uudelleen, koska sanan merkitys on nykyisin eri kuin silloin, uutta on opittu.

Kyseinen sana esiintyy monesti myös firman osavuositarkastuksessa. Nykyisin kyseistä taidepaukua tuleekin luettua, eikä vain siksi, että kuvavat on värillisiä, vaan siitä voi pikkuisen myös seurata tulevia tapahtumia.

Maanantai, työporukan kahvitauko aluillaan.

– No mitä kurssilla tuli opittua, saadaanko palkkaa lisää, kysyy ”kippari”.

Vastaan asiaan melko nopeasti, koska käsissäni on sattumalta yrityksen toimintakertomus.

– Itse en henkilökohtaisesti usko palkkakehityksen kasvuun, koska mm. sijoitetun pääoman

tuotto on alle kahdeksan prosentin, eikä tilauskannassakaan näytä olevan hurraamista, ennustan lomautuksia seuraavalle vuosineljännekselle, totean tynnosti.

Välittömästi putoaa kollegan ”seiska” lattialle, ja alkaa kova keskustelu.

– Mitä sinä ymmärrät tuon kirjan sisällöstä, saan kohteliaan kysymyksen.

– Kyllä mä näistä jotain tajuan, koska asia on alkanut kiinnostamaan ja opiskelu on loppujen lopuksi mieluista puuhaa, kerron mielipiteeni.

Yhden kahvimukillisen aikana saan kuulla paljon.

– Perkeleen pyrkyy, mitä sä teet noilla tiedoilla jos et jotain haudo mielessäsi, on jo tutuksi käynyt kysymys, pitävät takin kääntäjänä.

Selitän asiaa ay-liikkeen kehittämiseksi.

Ammattiosastossa ei mitään kalvoulkoiluttajia kaivata viisauksineen, lakkoon ja Tallinnan risteilyille osataan mennä muutenkin, kuuluu äänen mielipide.

Jatkan lukemista. Tällä kertaa luen lehteä, jossa on mielenkiintoisia kurssi-ilmoituksia ja helpontuntuinen ristikko.

Sami Aro